

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 14 października 1961 r.

Nr 78

TRESC:

Poz.:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

325 — nr 363 z dnia 13 września 1961 r. w sprawie zasad opracowania szczegółowych planów miejskiego budownictwa mieszkaniowego oraz zasad planowania i finansowania tego budownictwa i urzędzeń towarzyszących na okres lat 1961—1965 725

ZARZĄDZENIA:

326 — nr 198 Prezesa Rady Ministrów z dnia 25 września 1961 r. w sprawie typizacji i stosowania łożysk tocznych oraz kontroli gospodarki tymi łożyskami w jednostkach gospodarki uspołecznionej . . . 729

327 — nr 201 Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 października 1961 r. w sprawie nadania niektórym organom administracji państwowej uprawnień do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego 734

328 — Ministra Żeglugi z dnia 5 sierpnia 1961 r. w sprawie nadawania uprawnień do prowadzenia produkcji eksportowej towarów rybnych 735

325

UCHWAŁA Nr 363 RADY MINISTRÓW

z dnia 13 września 1961 r.

w sprawie zasad opracowania szczegółowych planów miejskiego budownictwa mieszkaniowego oraz zasad planowania i finansowania tego budownictwa i urzędzeń towarzyszących na okres lat 1961—1965.

Rozdział I.

Opracowanie szczegółowych planów miejskiego budownictwa mieszkaniowego.

§ 1. Prezydya miejskich i powiatowych rad narodowych opracują szczegółowe plany miejskiego budownictwa mieszkaniowego na okres lat 1961—1965 dla obszaru miasta lub powiatu, zwane dalej „planami realizacyjnymi”. Prezydya wojewódzkich rad narodowych opracują zbiorcze plany szczegółowe miejskiego budownictwa mieszkaniowego na okres lat 1961—1965 dla obszaru województwa.

§ 2. Plany realizacyjne miejskiego budownictwa mieszkaniowego obejmują zadania rzeczowe i nakłady finansowe wszystkich rodzajów budownictwa mieszkaniowego realizowanego na danym terenie wraz z niezbędnymi urządzeniami towarzyszącymi (komunalnymi, handlowymi, usługowymi i socjalnymi), a więc:

- 1) zadania rzeczowe, nakłady i środki finansowe na budownictwo mieszkaniowe rad narodowych realizowane w ramach terenowych planów inwestycyjnych,
- 2) zadania rzeczowe, nakłady i środki finansowe na budownictwo mieszkaniowe zakładów pracy, objętych planowaniem centralnym oraz objętych planowaniem terenowym,
- 3) przewidywane efekty budownictwa mieszkaniowego ludności realizowanego z pomocą kredytową Państwa (spółdzielczego i indywidualnego) oraz realizowanego wyłącznie ze środków własnych ludności, a także państwowe środki kredytowe przeznaczone na pomoc Państwa

dla budownictwa kredytowanego i przewidywaną wysokość środków własnych ludności.

§ 3. 1. Ministerstwa (urzędy centralne) prześlą podległym przedsiębiorstwom i jednostkom objętym planowaniem centralnym dane o limitach nakładów i przewidywaną wielkość dotacji budżetowych na budownictwo mieszkaniowe zakładów pracy na okres lat 1961—1965 w terminie do dnia 15 października 1961 r. po uzgodnieniu przewidywanych dotacji z Ministerstwem Finansów.

2. Przy podziale nakładów na budownictwo mieszkaniowe zakładów pracy, o których mowa w ust. 1, ministerstwa (urzędy centralne) w pierwszym rzędzie zapewnią realizację postanowień uchwały nr 243 Rady Ministrów z dnia 4 lipca 1961 r. w sprawie zabezpieczenia potrzeb mieszkaniowych nowo budowanych i rozbudowywanych ważniejszych zakładów przemysłowych. Ponadto ministerstwa (urzędy centralne), dokonując rozdziału wyżej wymienionych nakładów, uwzględnią wysokość posiadanych i planowanych środków własnych zakładowych funduszy mieszkaniowych dążąc do ich maksymalnego wykorzystania.

3. Ministerstwa (urzędy centralne) zobowiążą podległe przedsiębiorstwa i jednostki do przekazania prezydentom właściwych powiatowych i miejskich rad narodowych (rad narodowych miast stanowiących powiaty), na których terenie będzie zlokalizowane budownictwo mieszkaniowe, planów 5-letnich zakładowego budownictwa mieszkaniowego tych jednostek, opracowanych na podstawie danych przekazanych tym jednostkom przez ministerstwa i urzędy centralne, w terminie do dnia 15 listopada 1961 r. wraz z wybraną przez zakład pracy formą jego realizacji (budownictwo własne, po-

wiernicze, przyzakładowej spółdzielni lokatorskiej). Brak zgłoszenia przez zakład pracy do właściwej terenowo rady narodowej planu zakładowego budownictwa mieszkaniowego i wybranej formy jego realizacji może spowodować nieuwzględnienie potrzeb zakładu w rozdziale terenów (ustaleniu lokalizacji szczegółowej) pod budownictwo mieszkaniowe oraz w rozdziale robót budowlano-montażowych (przydziale wykonawstwa). W toku wykonywania planu będą mogły być rozpatrywane przez prezydium rad narodowych te zgłoszenia zakładów pracy w zakresie budownictwa mieszkaniowego, których zamierzenia realizacyjne wynikać będą z wygospodarowania przez zakłady pracy zwiększonych środków własnych lub przeznaczenia większej części niż 25% odpisu funduszu zakładowego na budownictwo mieszkaniowe.

4. Opracowanie planów realizacyjnych w części dotyczącej budownictwa mieszkaniowego zakładów pracy planu centralnego następuje na podstawie zgłoszenia przez poszczególne zakłady pracy prezydium powiatowych rad narodowych (miejskich rad narodowych) i prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) wysokości nakładów i środków finansowych oraz zadań rzeczowych budownictwa mieszkaniowego, a także wybranej przez zakład pracy formy realizacji tego budownictwa (budownictwo własne, powiernicze, przyzakładowe spółdzielni lokatorskiej).

§ 4. 1. Plany miejskiego budownictwa mieszkaniowego na okres lat 1961—1965 dla obszarów powiatów (miast stanowiących powiaty) powinny być opracowane, w uzgodnieniu z właściwymi organami architektoniczno-budowlanymi w terminie do dnia 30 listopada 1961 r.

2. Zbiorcze plany szczegółowe miejskiego budownictwa mieszkaniowego dla obszarów województw i miast wyłączonych z województw powinny być opracowane w terminie do dnia 15 grudnia 1961 r. Prezydium wojewódzkich rad narodowych oraz prezydium rad narodowych miast wyłączonych z województw przesyła zbiorcze plany miejskiego budownictwa mieszkaniowego do Ministerstwa Gospodarki Komunalnej oraz do wiadomości Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

§ 5. 1. Tryb opracowania szczegółowych planów miejskiego budownictwa mieszkaniowego, zapewniający ich jednolitość, określi zarządzenie Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów wydane w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Komunalnej, Ministrem Finansów i Przewodniczącym Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury.

2. Przy opracowywaniu szczegółowych planów oraz w toku ich realizacji należy stosować zasady planowania i finansowania miejskiego budownictwa mieszkaniowego i urządzeń towarzyszących ustalone w dalszej części niniejszej uchwały.

Rozdział II.

Podstawowe pojęcia i zasady planowania miejskiego budownictwa mieszkaniowego.

§ 6. 1. Budownictwo mieszkaniowe obejmuje budowę pojedynczych budynków bądź zespołów budynków tworzących fragment osiedla (blok budowlany mieszkaniowy) lub osiedle. Budownictwo mieszkaniowe planowane jest i realizowane jako budownictwo:

- 1) osiedlowe,
- 2) rozproszone,

przy czym występuje ono w formie:

- 1) zabudowy wielorodzinnej,
- 2) zabudowy jednorodzinnej,
- 3) zbiorowego zakwaterowania.

2. Przez budownictwo mieszkaniowe osiedlowe rozumie się budowę lub przebudowę osiedli bądź poszczególnych zespołów budynków mieszkalnych tworzących fragment osiedla (blok budowlany mieszkaniowy). Jako przebudowę osiedla lub jego fragmentu (bloku budowlanego mieszkaniowego) należy traktować teren, na którym istniejąca adaptowana powierzchnia ogólna budynków stanowi nie mniej niż 5% powierzchni ogólnej budynków osiedla, wynikającej z intensywności brutto, wyznaczonej przez plan ogólny zagospodarowania przestrzennego.

3. Przez budownictwo mieszkaniowe rozproszone rozumie się budowę poszczególnych budynków mieszkalnych nie tworzących fragmentu osiedla (bloku budowlanego mieszkaniowego).

4. Przez budownictwo mieszkaniowe zbiorowego zakwaterowania rozumie się: budownictwo polegające na budowie zespołu lub pojedynczych budynków przeznaczonych do zbiorowego zakwaterowania osób nie prowadzących samodzielnych gospodarstw domowych. Do tego rodzaju budownictwa, które może być realizowane również na terenach budownictwa osiedlowego, zalicza się budowę burs, internatów, domów akademickich oraz hoteli robotniczych.

5. Przez fragment osiedla (blok budowlany — mieszkaniowy) rozumie się teren ograniczony liniami regulacyjnymi ulic lub liniami ograniczającymi tereny o innym sposobie użytkowania oraz nie przecięty ulicami dla ruchu kołowego, mającymi w stosunku do danego terenu charakter przelotowych.

§ 7. 1. W budownictwie mieszkaniowym osiedlowym przy programowaniu i planowaniu budowy należy uwzględnić — poza budową pomieszczeń mieszkalnych — budowę urządzeń handlowych, usługowych, socjalnych i kulturalnych oraz urządzeń uzbrojenia terenu, związanych bezpośrednio z obsługą niezbędnych potrzeb mieszkańców nowego budownictwa, zwanych podstawowymi urządzeniami osiedlowymi.

2. Przy programowaniu i planowaniu budownictwa osiedlowego — w razie gdy na terenie objętym projektem realizacyjnym występuje obok nowo projektowanej kubatury mieszkaniowej stara zabudowa — program podstawowych urządzeń osiedlowych handlowych, usługowych, kulturalnych i socjalnych powinien obejmować również zaspokojenie potrzeb mieszkańców starej zabudowy. W tych przypadkach program urządzeń podstawowych — ze względu na odmienne zasady finansowania — należy podzielić na:

- 1) część zasadniczą normatywną — służącą do zaspokojenia potrzeb mieszkańców nowo budowanych mieszkań, zwaną urządzeniami podstawowymi;
- 2) część dodatkową — służącą do zaspokojenia potrzeb mieszkańców istniejącej starej zabudowy, zwaną urządzeniami uzupełniającymi.

3. W budownictwie rozproszonym o przeznaczeniu partu budynku mieszkalnego na cele niemieszkalne decyduje plan zagospodarowania przestrzennego miasta, dzielnicy lub osiedla, a w razie braku takiego planu — wytyczne organów architektoniczno-budowlanych uzgodnione z organami planowania gospodarczego.

4. Do urządzeń podstawowych finansowanych ze środków i nakładów na budownictwo mieszkaniowe zalicza się:

- 1) w zakresie urządzeń kubaturowych:
  - żłobki,
  - przedszkola,
  - szkoły podstawowe,
  - sklepy wymienione w zarządzeniu nr 15 Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury z dnia 21 lutego 1961 r. w sprawie głównych wskaźników do projektowania osiedli mieszkaniowych.

wych w latach 1961—1965, z tym że w szczególnych przypadkach prezydium właściwej rady narodowej może wydać decyzję o zmianie przeznaczenia lokali sklepowych,

- podstawowe zakłady usług rzemieślniczych,
  - niektóre zakłady gastronomiczne — restauracje, jadalnie, bary, kawiarnie, cukiernie,
  - przychodnie lekarskie podstawowe,
  - apteki,
  - biura administracji osiedli,
  - pralnie, kantory pralnicze, suszarnie, magle lokatorskie,
  - kotłownie osiedlowe,
  - w szczególnych przypadkach małe placówki pocztowe, telekomunikacyjne w zamian za zrezygnowanie z realizacji innego urządzenia kubaturowego o równorzędnej powierzchni;
- 2) w zakresie urządzeń uzbrojenia terenu:
- ulice, chodniki, przejścia piesze, placówki parkingowe wewnątrz fragmentu osiedla (bloku budowlanego),
  - sieć wodociągowo-kanalizacyjną wewnątrz fragmentu osiedla (bloku budowlanego) z wyjątkiem magistrali i ciągów przelotowych przebiegających przez fragment osiedla (bloku budowlanego),
  - sieć centralnego ogrzewania lub sieć ciepłowniczą, z wyjątkiem magistralnej sieci ciepłej,
  - sieć gazową wewnątrz osiedla (bloku budowlanego), z wyjątkiem magistrali i ciągów przelotowych, przebiegających przez fragment osiedla,
  - sieć niskiego napięcia, przy czym w tym zakresie do urządzeń podstawowych zalicza się:

a) w budownictwie osiedlowym — oprócz sieci niskiego napięcia, pomieszczenia wbudowane i wolno stojące dla stacji transformatorowych, z wyjątkiem rozdzielni wysokich napięć,

b) w budownictwie rozproszonym — linia niskiego napięcia prowadząca od istniejącej sieci niskiego napięcia lub od stacji transformatorowej do wznoszonego obiektu oraz pomieszczenia wbudowane dla stacji transformatorowych. W razie gdy w budownictwie rozproszonym wznoszony budynek jest położony z dala od istniejącej sieci elektrycznej w rejonie, w którym rozbudowa sieci nie jest przewidziana w planie zakładu energetycznego na rok kalendarzowy oddania budynku do użytku, oraz gdy techniczne względy zasilania tego budynku wymagają budowy nowej stacji transformatorowej, wówczas do urządzeń podstawowych zalicza się również budowę wolno stojących pomieszczeń dla stacji transformatorowej w zakresie potrzebnym do zasilania wznoszonego budynku,

— urządzenia terenu i zieleni na dziedzińcach między budynkami w osiedlu lub fragmencie osiedla, a w budownictwie rozproszonym w granicach lokalizacji.

5. Wymienione urządzenia podstawowe należy programować i projektować według wskaźników do projektowania osiedli w latach 1961—1965 zawartych w obowiązujących przepisach. W zakresie zakładów usług rzemieślniczych należy w programowaniu i projektowaniu przestrzegać zgodności z uchwałą nr 194 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1960 r. w sprawie rozwoju usług dla ludności w latach 1961—1965 (Monitor Polski z 1960 r. Nr 55, poz. 262 i z 1961 r. Nr 21, poz. 99).

§ 8. Urządzeniami ogólnomiejskimi w rozumieniu uchwały są urządzenia nie wymienione w § 7.

§ 9. 1. Podstawowymi jednostkami planowania i sprawozdawczości budownictwa mieszkaniowego jest 1 m² po-

wierzchni użytkowej mieszkań oraz 1 mieszkanie. Pomocniczymi jednostkami planowania i sprawozdawczości są: 1 izba, 1 m³ kubatury, a także mieszkania poszczególnych rodzajów.

2. Podstawowymi jednostkami budownictwa mieszkaniowego zbiorowego zakwaterowania są:

- 1) powierzchnia użytkowa budynków,
- 2) ilość miejsc zakwaterowania.

§ 10. 1. W planowaniu i sprawozdawczości budownictwa mieszkaniowego należy stosować następującą klasyfikację, określającą stopień technicznego zaawansowania budowanych obiektów mieszkalnych:

- 1) budynki kontynuowane (K), tj. budynki kończone i oddawane do użytku, a rozpoczęte w latach poprzedzających rok planowy,
- 2) budynki stanu pełnego (P), tj. budynki rozpoczynane oraz kończone i oddawane do użytku w roku planowym,
- 3) budynki stanu surowego (S), tj. budynki rozpoczynane w latach poprzednich lub w roku planowym, których zaawansowanie techniczne nie zezwala na ich oddanie do użytku w danym roku, z wyodrębnieniem tych budynków, których termin oddania do użytku, zgodnie z cyklem budowy, przewidziany jest w 3 roku po rozpoczęciu.

2. Główny Urząd Statystyczny dostosuje obowiązującą sprawozdawczość z budownictwa mieszkaniowego do przepisów niniejszej uchwały.

Rozdział III.

Zasady finansowania urządzeń towarzyszących w miejskim budownictwie mieszkaniowym.

§ 11. 1. Finansowanie urządzeń podstawowych w budownictwie osiedlowym, przeznaczonych do zaspokojenia potrzeb mieszkańców nowego budownictwa (§ 7), odbywa się z następujących źródeł:

- 1) w budownictwie mieszkaniowym rad narodowych — bezpośrednio ze środków miejskich i powiatowych funduszy mieszkaniowych,
- 2) w budownictwie mieszkaniowym państwowych zakładów pracy:
  - a) w odniesieniu do budynków objętych wspólną dokumentacją z budową lub rozbudową zakładów lub przeznaczonych dla nowo budowanych zakładów — ze środków planu inwestycyjnego, którym objęte jest budownictwo mieszkaniowe,
  - b) w pozostałych przypadkach, w tym również w przypadku budowy na potrzeby całej załogi — ze środków przydzielonych na ten cel przez prezydium miejskiej (powiatowej) rady narodowej w trybie przepisów § 13, z wyłączeniem szkół podstawowych,
- 3) w budownictwie spółdzielczym — w odniesieniu do podstawowych urządzeń uzbrojenia terenu — z kredytów bankowych udzielanych na budownictwo spółdzielcze; w odniesieniu do urządzeń handlowych, gastronomicznych i usługowych wbudowanych i wolno stojących oraz urządzeń socjalno-kulturalnych wbudowanych — z kredytów bankowych przeznaczonych na ten cel lub ze środków przyszłych użytkowników; co do urządzeń socjalno-kulturalnych wolno stojących — ze środków przyszłych użytkowników właściwych dla tych urządzeń,
- 4) w budownictwie mieszkaniowym organizacji spółdzielczych (bez spółdzielni budownictwa mieszkaniowego), organizacji społecznych, politycznych i zawodowych — ze środków przewidzianych w ich planach sfinansowania inwestycji.

2. Finansowanie urzędów podstawowych w budownictwie osiedlowym przy istniejącej starej zabudowie odbywa się w części dodatkowej (§ 7 ust. 2 pkt 2) ze środków przyszłych użytkowników tych urzędów.

3. Finansowanie urzędów podstawowych w budownictwie rozproszonym odbywa się ze środków inwestorów budownictwa mieszkaniowego, określonych w ust. 1, ze źródeł wskazanych dla każdego rodzaju budownictwa.

4. Finansowanie urzędów ogólnomiejskich (§ 8) odbywa się ze środków właściwych dla tych urzędów inwestorów-użytkowników z możliwością przekazania tych środków inwestorowi budownictwa mieszkaniowego.

§ 12. 1. Instalacja liczników elektrycznych, gazomierzy i wodomierzy w budynkach mieszkalnych i poszczególnych pomieszczeniach oraz wyposażenie stacji transformatorowych i stacji redukcyjno-pomiarowych odbywa się ze środków właściwych przedsiębiorstw prowadzących działalność eksploatacyjną danego rodzaju urzędów.

2. Wewnętrzne wyposażenie obiektów należących do podstawowych urzędów osiedlowych (wolno stojących lub wbudowanych) wraz z robotami instalacyjnymi i montażowymi związanymi z tym wyposażeniem odbywa się ze środków przyszłych użytkowników tych obiektów i należy do obowiązków inwestycyjnych tych użytkowników.

§ 13. 1. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) w zakresie budownictwa mieszkaniowego państwowych zakładów pracy objętych planem centralnym i prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) w zakresie budownictwa mieszkaniowego państwowych zakładów pracy objętych planem terenowym ustalają w podziale wojewódzkim w planie 5-letnim, o którym mowa w rozdziale I, i w rocznych planach tego budownictwa wysokość nakładów i odpowiadającą im dotację budżetową na podstawowe urządzenia towarzyszące, w oparciu o obowiązujące dla danego województwa proporcje średniego kosztu globalnego, zgodnie z uchwałą nr 383 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1960 r. w sprawie ustalenia kosztów jednostkowych w budownictwie mieszkaniowym.

2. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów wyodrębni w projekcie narodowego planu gospodarczego nakłady na urządzenia towarzyszące, o których mowa w ust. 1, oraz przeniesie je do planu terenowego właściwej wojewódzkiej rady narodowej. Minister Finansów przeniesie dotację budżetową odpowiadającą wyodrębnionym nakładom do właściwego budżetu wojewódzkiego.

3. Prezydium wojewódzkich rad narodowych wyodrębnią w budżecie wojewódzkim dotację na sfinansowanie podstawowych urzędów towarzyszących budownictwa mieszkaniowego zakładów pracy, objętych planem terenowym.

4. Prezydium wojewódzkich rad narodowych przekażą przed rozpoczęciem roku planowego prezdydiom miejskich (powiatowych) rad narodowych wysokość nakładów i dotacji na sfinansowanie budowy podstawowych urzędów towarzyszących w budownictwie zakładów pracy. Dotację należy przekazać na rachunek bankowy miejskiego (powiatowego) funduszu mieszkaniowego prezydium właściwej rady narodowej. Dotacja może być użyta wyłącznie na finansowanie wyżej wymienionych urzędów.

5. Prezydium miejskich (powiatowych) rad narodowych przydzielą inwestorom budownictwa zakładowego nakłady i dotację budżetową na sfinansowanie podstawowych urzędów towarzyszących zgodnie z zakresem rzeczowym ustalonym na dany rok.

6. Jeżeli środki znajdujące się na rachunku funduszu terenowego nie pokrywają kosztów sfinansowania budowy pod-

stawowych urzędów towarzyszących, Bank Inwestycyjny udzieli na ten cel kredytu bankowego spłacanego z przyszłych środków tego rachunku.

§ 14. 1. W budownictwie osiedlowym — w razie zlokalizowania na terenie osiedla inwestycji różnych inwestorów budownictwa mieszkaniowego — koszt podstawowych urzędów normatywnych obciąża wszystkich inwestorów budownictwa mieszkaniowego proporcjonalnie do ich udziału w realizowanej powierzchni użytkowej mieszkań.

2. Spółdzielnie mieszkaniowe, realizujące budownictwo mieszkaniowe w osiedlach, o których mowa w ust. 1, pokrywają koszt uzbrojenia terenu proporcjonalnie do udziału w realizowanej powierzchni użytkowej mieszkań, natomiast koszt urzędów wbudowanych w budynki spółdzielcze ponoszą z przyznanego na ten cel kredytu albo ze środków przyszłych użytkowników.

§ 15. 1. W razie budowy osiedla, o którym mowa w § 14 ust. 1, funkcje inwestora dla realizacji całości programu wykonuje służba inwestycyjna rad narodowych (DBOR) jako inwestor zastępczy.

2. Budownictwo rozproszone zakładów pracy powinno być przekazywane do realizacji służbie inwestycyjnej rad narodowych (DBOR) jako inwestorowi zastępczemu w trybie powiernictwa. Wskazane jest, aby spółdzielnie budownictwa mieszkaniowego dla realizacji obiektów rozproszonych korzystały również z usług służby inwestycyjnej rad narodowych (DBOR).

Rozdział IV.

Obowiązki inwestorów budownictwa mieszkaniowego.

§ 16. 1. Ustalenie inwestorów i użytkowników dla poszczególnych obiektów urzędów podstawowych oraz ogólnomiejskich, jak też określenie i rozgraniczenie obowiązków inwestorskich i obowiązków finansowania między inwestorów budownictwa mieszkaniowego a innych inwestorów, użytkowników obiektów przewidzianych do budowy w ramach programu budownictwa mieszkaniowego, następuje na etapie opracowywania założeń projektowych inwestycji. W wyjątkowych przypadkach ustalenie takie może nastąpić w etapie opracowywania projektu wstępnego.

2. Ustalenie i rozgraniczenie wzajemnych obowiązków powinno być uzgodnione pomiędzy zainteresowanymi inwestorami i potwierdzone w zawartej między nimi umowie. W umowach tych powinny być w szczególności ustalone terminy i inne warunki realizacji poszczególnych obiektów z dostosowaniem do potrzeb programu inwestycyjnego budownictwa mieszkaniowego oraz przy uwzględnieniu powiązania robót realizowanych bezpośrednio przez inwestora budownictwa mieszkaniowego z robotami realizowanymi przez innych inwestorów.

§ 17. 1. Przy projektowaniu i realizacji podstawowych urzędów sieciowych (uzbrojeniowych) wewnątrz fragmentu osiedli inwestor budownictwa mieszkaniowego powinien działać w uzgodnieniu z właściwymi organami prowadzącymi eksploatację sieci ogólnomiejskiej (magistralnej).

2. Budowa, przebudowa lub rozbudowa sieci magistralnej i sieciowych urzędów ogólnomiejskich poza zakresem urzędów podstawowych wewnątrz fragmentu osiedla (§ 7 ust. 4 pkt 2), konieczna ze względu na realizowany program budownictwa mieszkaniowego, należy do obowiązków właściwych jednostek, prowadzących eksploatację tych urzędów. Przy uzgadnianiu przez inwestorów budownictwa mieszkaniowego z właściwymi dla danego rodzaju sieci inwestorami programu urzędów sieciowych, niezbędnym ze względu na

realizowany (planowany) program budownictwa mieszkaniowego, należy zapewnić realizację urządzeń magistralnych odpowiednio wcześniej w stosunku do realizacji programu budownictwa mieszkaniowego z uwzględnieniem potrzeb wynikających z prawidłowej organizacji placu budowy.

Przepisy końcowe.

§ 18. 1. Prezydja wojewódzkich rad narodowych ustala na podstawie uchwały nr 383 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1960 r. w sprawie ustalenia kosztów jednostkowych w budownictwie mieszkaniowym koszty jednostkowe budownictwa mieszkaniowego rad narodowych, zakładów pracy i spółdzielczego budownictwa mieszkaniowego dla poszczególnych powiatów i miast stanowiących powiaty.

2. Przy ustalaniu średniego kosztu jednostkowego m² powierzchni użytkowej mieszkań prezydja wojewódzkich rad narodowych powinny wziąć pod uwagę:

- 1) koszty jednostkowe dla poszczególnych zadań inwestycyjnych,
- 2) właściwą dla danej lokalizacji proporcję urządzeń towarzyszących,
- 3) konieczność zbilansowania w skali województwa nakładów na poszczególne zadania inwestycyjne z przyznanymi dla województwa nakładami na budownictwo miesz-

kaniowe, a określonymi na podstawie średniego kosztu jednostkowego w skali województwa.

§ 19. 1. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 233 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1960 r. w sprawie zasad finansowania budowy lokali handlowych i usługowych w uosolecziionym budownictwie mieszkaniowym i administracyjnym (Monitor Polski Nr 65, poz. 308),
- 2) zarządzenie nr 151 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 24 września 1955 r. w sprawie ramowych zasad planowania budownictwa mieszkaniowego (Biuletyn PKPG Nr 23, poz. 85).

2. W sprawach uregulowanych niniejszą uchwałą nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 128 Rady Ministrów z dnia 30 marca 1961 r. w sprawie opracowania i zatwierdzenia przez jednostki planujące szczegółowych pięcioletnich planów gospodarczych na lata 1961—1965 (Monitor Polski Nr 37, poz. 171).

§ 20. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z wyjątkiem rozdziałów II, III i IV, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1962 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

326

ZARZĄDZENIE Nr 198 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 25 września 1961 r.

w sprawie typizacji i stosowania łożysk tocznych oraz kontroli gospodarki tymi łożyskami w jednostkach gospodarki uosolecziioniej.

Na podstawie art. 1 i art. 3 ust. 1 pkt 1 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) oraz § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1956 r. w sprawie określenia organów administracji państwowej, na które przechodzą uprawnienia Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i jej Przewodniczącego (Dz. U. Nr 58, poz. 270), zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Jednostki gospodarki uosolecziioniej przy projektowaniu oraz produkcji maszyn i urządzeń obowiązane są stosować łożyska toczne typów wymienionych w grupie pierwszej załącznika nr 1 do zarządzenia.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio przy zakupach w drodze importu walcarek, lokomotyw, silników o dużej mocy i innych tego rodzaju maszyn i urządzeń, a także przy zakupach z importu większych ilości obrabiarek do metali i drewna, silników o małej mocy, wytwornic spawalniczych oraz podobnych maszyn i urządzeń technicznych.

§ 2. 1. Stosowanie łożysk tocznych przy projektowaniu oraz produkcji maszyn i urządzeń objętych grupą drugą załącznika nr 1 dozwolone jest tylko za zezwoleniem Centralnego Biura Konstrukcji Łożysk Tocznych (CBKŁT), a łożysk wymienionych w grupie trzeciej załącznika nr 1 lub nie wymienionych w tym załączniku tylko za zezwoleniem CBKŁT po uzyskaniu zgody Zjednoczenia Przemysłu Precyzyjnego (ZPP).

2. Przepis ust. 1 stosuje się również w przypadkach, o których mowa w § 1 ust. 2.

§ 3. 1. Wnioski o udzielenie zezwoleń, o których mowa w paragrafie poprzedzającym, powinny być składane w CBKŁT. Wnioski sporządza się według wzoru stanowiącego załącznik nr 2 do zarządzenia.

2. Od decyzji odmownej CBKŁT stronie zainteresowanej służy odwołanie do ZPP, a w sprawach, w których wymagana jest zgoda ZPP, do Ministra Przemysłu Ciężkiego.

§ 4. 1. Jednostki gospodarki uosolecziioniej, które użytkują łożyska toczne typów nie wymienionych w załączniku nr 1, powinny zastępować je sukcesywnie łożyskami wymienionymi w tym załączniku, a przede wszystkim łożyskami objętymi grupą pierwszą.

2. Po dniu 31 grudnia 1963 r. sprzedaż jednostkom gospodarki uosolecziioniej łożysk tocznych typów nie wymienionych w grupie pierwszej załącznika nr 1 dozwolona jest tylko na podstawie zezwolenia na ich stosowanie zgodnie z przepisami §§ 2 i 3.

§ 5. 1. CBKŁT jest uprawnione i zobowiązane do wykonywania stałego nadzoru i kontroli technicznej racjonalnego stosowania, prawidłowego montażu i użytkowania łożysk tocznych przez jednostki gospodarki uosolecziioniej.

2. Minister Przemysłu Ciężkiego będzie przedstawiał Prezesowi Rady Ministrów wnioski co do zmian wykazów łożysk tocznych objętych załącznikiem nr 1 w miarę, jak będzie tego wymagał postęp techniki lub zmieniona sytuacja gospodarcza.